

[Knud Jespersen.]

get. Vi har jo alle sammen vidst, at skriften på væggen bekræftede, hvad kommunisterne sagde ved dette folketing's åbning, nemlig at vi aldrig skulle have haft denne venstre-regering — og vi forstår den dag i dag ikke, hvorfor socialdemokratiet påtvang befolkningen den — at vi aldrig skulle have gennemført de arbejdsgivertilskud og den bundne opsparing, som man indtil i forgårs var så glad for hos sikkerhedsnettet for regeringen, nemlig socialdemokratiet. Vi forstår ikke, hvad det skulle gavne, at man skulle pålægge disse byrder, når man alligevel i al fald for sig selv måtte indse, at denne regering havde en overordentlig begrænset levetid. Derfor skal vi ikke gøre nogen hemmelighed ud af, at vores opfattelse i denne time er, at selv om døden måtte indtræde ved daggry og i skønt solskin, så er det ikke noget, vi beklager. Vi hilser med tilfredshed, at regeringen Hartling bliver historie.

Vi vurderer lovforslagene som en helhed, og i denne helhed indgår, at det fremfor alt er de almindelige mennesker, dem med jævne indtægter, som har lidt og stridt, som skal betale, det er folke- og invalidepensionister, det er unge under uddannelse. På denne baggrund må vi sige, at hvis folkettinget i dag forkaster disse afgiftsforslag og vi får et folketing'svalg, så har vi afsluttet et absolut ikke ærerigt kapitel i Danmarks historie. Det var en periode, der kulminerede nu, hvor magten blev anvendt ganske konsekvent imod arbejdere, funktionærer og tjenestemænd, hvor man overførte mere magt, flere privilegier til den herskende klasse, og man gjorde det ubetinget og uden at spørge befolkningen. Derfor vakte man befolkningens vrede, derfor vendte den sig imod en sådan politik, der bare skulle tage fra dem, der havde for lidt, og give til dem, der i forvejen havde for meget.

Vi har som sagt undret os over, at socialdemokratiet synes, det var en værdig rolle at være en slags sikkerhedsnet for denne regering. Vi hilser med tilfredshed, at ar-

bejdspladserne nu har gjort denne selvran-sagensens time i socialdemokratiet til en kendsgerning, og vi håber naturligvis, at det også må betyde en slags sindelagsskifte over for den politik, der skal føres.

Når arbejdsgiverne blev forgyldt og lønmodtagerne fik tvangsopsparing, er problemet jo så enkelt: det var, fordi man ikke villé sætte ind imod det, der var problemerne, imod det, der var kilden til vanskelighederne, tværtimod.

Det valggrundlag, vi kom i folkettinget på, har vi søgt at leve efter. Det var et valggrundlag, hvor vi sagde, at vi var arbejdspladsernes forlængede arm, vi ville give de undertrykte stemme- og taleret i folkettinget. Vi har forsøgt at gøre det ved at føre politik på en ny måde, men man ville ikke lytte efter vore advarsler, man ville ikke lytte under første behandling, hvor vi sagde, at tålmodigheden er stor i det danske folk, men den har også sin grænse, og den er altså overskredet. Flertallet i dette ting nægtede at lytte. I dag kan enhver mærke, hvad det betød, mærke, at de, der gjorde Danmark rigt, nemlig arbejderne, småkrædderier eller gang på gang at få forringet deres økonomiske levestandard.

Vi kan også fastslå, at folkettinget ikke har gjort forsøg på at stille menneskene i vores land lige. Vi har talt om det, finansministeren talte om, at der var social balance i de fremsatte forslag, men det var en social ubalance. Vi har talt om, at der skulle være lighed, og alligevel vendte man sig mod lønmodtagerne og ikke mod de 17 mia kr., der sidste år blev unddraget skattepligt af storkapitalen. Vi har talt om det. Alligevel forlangte man 15 kr., hvis man skulle have sygehjælp, hvis man havde brug for en læge, men man ville ikke røre de 60 mia kr., jordspekulationen er steget med de sidste 8 år. Vi har talt om det, men man vendte sig fra flertallets side imod de lønmodtagere, der for hver gang, de selv tjener 1 kr., tjener 2 kr. til arbejdsgiverne, og af denne ene krone skal betale 55-60 øre i skat. Jo, vi talte, vi